

[Chr. Ernst Christensen.]

Rammer, og ogsaa Militærpensionerne blev ulige fastsat, og en større Efter-Undersøgelse for alle Militærinvalidere, gennemført efter Krigen af dygtige Specialister, i det hovedsagelige med Bibeholdelse af de fastlagte Erstatninger for de sværtbeskadede, vilde sikkert have været paa sin Plads.

Jeg takker den højtærede Socialminister for det Tilsagn om forstaaende Behandling, han har givet under dette Lovforslags Behandling i det andet høje Ting. Livet har taget haardt paa disse Folk. Der bør tages Hensyn, hvor det er rimeligt og muligt. Det er ikke altid lige let for Lægfolk at forstaa de Afgørelser, Sagkundskaben træffer. En af mine Bekendte var indkaldt til Landstormen; han var hjemme paa Orlov, det var, saa vidt jeg husker i 1918; han blev syg under Opholdet i Hjemmet og blev indlagt paa Militærlazarettet i Sønderborg, blev opereret for en Galdestenslidelse og døde efter Operationen af Hjertekomplikationer. Han døde som tysk Soldat efter en Operation paa et tysk Militærlazaret, men hans Enke fik ingen Pension, sikkert efter Invalidelovens § 21, hvorefter man ikke kunde anerkende, at hans Sygdom og Død skyldtes en under Krigsforhold paa- draget Lidelse. Kendelsen hviler paa tyske Lægeudsagn, der dog, saa vidt jeg husker, ikke var helt klare. Nu er det maaske dog ikke helt let at fastslaa, hvorledes denne Sygdom vilde have udviklet sig og forløbet under andre Forhold, under Fredsforhold, og den afgivne Kendelse uførtalt — den er senere paaanket med samme Resultat — vilde man sikkert bedst have forstaaet, hvis der var resolveret, at Enken efter en tysk Soldat, død i Tjenesten efter Operation paa tysk Militærlazaret, skulde have Pension.

I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse med de deri indeholdte Forbedringer paa de Punkter, hvor der har hersket Inkonsekvenser. Lovforslaget er en Forbedring af den bestaaende Lov.

Nissen: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i dette høje Ting.

Mads Larsen: Efter den højtærede Socialministers omhyggelige Redegørelse for Lovforslagets Bestemmelser og de Ændringer, der er indført i Loven af 1924, og under Henvisning til, at Lovforslaget har været underkastet en grundig Behandling i Landstinget og nu fremtræder her med Tilslutning af samtlige Partier i Lands-

tinget, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget uændret til Vedtagelse.

Schmidt: Jeg anerkender gerne, at dette Lovforslag, som det foreligger, betyder en Imødekommenhed overfor Krigsinvalidernes Ønske. Naar jeg alligevel gerne vil udtale, at jeg havde ønsket, at man kunde have strakt sig videre til Trods for de vanskelige økonomiske Tider, er det særlig af to Grunde, jeg mener, et saadant Ønske kunde være berettiget. Den højtærede Socialminister mener jo selv, at man kunde diskutere langt og vidt om, hvorvidt disse Forhold skulde ordnes paa samme Maade som de civile Invaliders Forhold. Jeg vil ikke fordybe mig længe i disse Diskussioner, men det er fra dansk Side saa ofte og med Rette fremhævet, at det Blodoffer og de Lidelser, som man fra dansk Side maatte gennemgaa og bringe under Krigen, var vanskeligere at bære, haardere og tungere for en dansk Befolkning end f. Eks. for den tyske. Jeg siger, at det har man sagt med Rette, jeg har selv givet Udtryk for dette Motiv ogsaa under Krigen, men jeg mener, at en Konsekvens heraf kunde godt have været, at man nu ogsaa prøvede at strække sig lidt videre for at bøde paa Følgerne af denne Krig. Selvfølgelig maa det altid blive et Kompromis mellem det, man ønsker at gøre, og det, man mener at kunne gøre, og man er altsaa naaet til dette Forslag, om hvilket jeg udtrykkelig anerkender, at det indeholder visse Forbedringer i Sammenligning med den hidtil gældende Ret.

Men ogsaa naar man ser paa den finansielle Side — og det er det andet Punkt, man kunde fremhæve her, hvor man maaske kan mene, at man kunde have strakt sig videre — saa er Sagen jo den — og dér ligger Forskellen mellem disse Krigsinvalidere og de civile Invalidere —, at de Udgifter, Staten har ved at imødekomme disse Ønsker fra Krigsinvalidernes Side, gaar tilbage for hvert Aar, og de gaar meget stærkt tilbage i de næstkommande Aar, saaledes som Krigsinvaliderne selv har peget paa. Jeg mener, at man ogsaa af den Grund nu straks kunde have forhøjet de Renter, som f. Eks. Enkerne, og maaske ogsaa Børnene, efter de faldne faar. Men jeg kan jo ikke sige mere, end at det er min Opfattelse, at man maaske kunde være gaaet noget videre, endskønt jeg anerkender, at der er sket visse vigtige Ændringer. Jeg kan se, at Situationen ingen Mulighed giver for yderligere Indrømmelser, men at man har strakt